

MEZI NÁMI

SPECIÁLNÍ VYDÁNÍ K 25. VÝROČÍ
NADĚJE V OTROKOVICÍCH

NADĚJE, POBOČKA OTROKOVICE
WOLKEROVA 1274, 765 02 OTROKOVICE
+420 577 112 982, OTROKOVICE@NADEJE.CZ
WWW.NADEJE.CZ
ČÍSLO ÚČTU: 1404621369/0800 (ČS, A.S.)

Milé kolegyně, kolegové, příznivci a přátelé NADĚJE,

otrokovická pobočka prožila v tomto roce završení čtvrtstoletí podpory a pomoci lidem s mentálním a kombinovaným zdravotním postižením. Lidé, kteří v NADĚJI pracují a pomáhají, se snaží vnímat životy a potřeby jejich klientů tak široce a s takovou vážností, s jakou pohlíží na své vlastní. To není jednoduchá cesta, přesahuje často zažitě představy okolí, nepřináší obecné pochopení, je to cesta, která je lemována bolestí úplně stejně jako radostí, nadějí stejně jako zklamáním. Je to cesta, která vychází z normality života a život respektuje. Nechráníme klienty NADĚJE před reálným životem, ale pomáháme jim najít vlastní cestu. Alespoň symbolicky děkuji všem, kteří tuhle cestu šli v otrokovické NADĚJI přede mnou, děkuji těm, kteří jí jdou se mnou, a budu myslet na ty, kteří po ní půjdou v budoucnu. Pravidelně připomínáme význam slova naděje. Nenašel jsem zatím nikoho, kdo by to pojmenoval lépe než Václav Havel, který to nejen pojmenoval, ale také žil. "Naděje není to přesvědčení, že něco dobře dopadne, ale jistota, že má něco smysl - bez ohledu na to, jak to dopadne." Přeji všem hezké svátky, pokoj a vše dobré v roce 2019. Bude to první rok druhého čtvrtstoletí...

*Pavel Polák
oblastní ředitel*

ZE VZPOMÍNEK ZAKLADATELŮ

MŮJ VZTAH K OTROKOVICÍM

Může vůbec mít Pražák nějaký vztah k Otrokovicím? Pokusím se na to odpovědět. Bydlím v Praze, povíte si „je to Pražák“. Někdy říkám s trochou nadsázky, že každý Pražák pochází odněkud. U mne to platí doslova. Netajím, že jsem se narodil ve Zlíně. Naše rodina se brzy odstěhovala, ale zůstala tam bydlet moje babička.

Potom po mnoha letech jsem v Otrokovicích krátce bydlel, ve Wolkerově ulici. Ano, opravdu. Moje první manželka Vlastimila totiž z Otrokovic pocházela. Ale brzy jsme se odstěhovali za prací s bydlením. Přesto jsme několik let do Otrokovic jezdili na návštěvy, vozili děti k jejich babičce.

Později, když už nebylo za kým jezdit, jsem na Otrokovice pozapomněl. Hlavně po založení NADĚJE jsme měli hodně jiných starostí. NADĚJE se rychle rozšiřovala a na Zlínsku se ukázala potřeba rozšířit služby pro děti a mladé lidi s postižením. Příležitost se objevila právě v Otrokovicích, když jsme dostali do nájmu někdejší podnikovou školku Barumu.

V roce 1992 jsme začali připravovat projekt rekonstrukce. Školka nevyhovovala potřebám domova a hlavně byla pro domov malá. Byly potřebné stavební úpravy a hlavně přístavba.

V lednu 1993 jsme přijali první klienty. Navštívil jsem tehdy Otrokovice několikrát. Docela živě si vzpomínám na setkání s prvními obyvateli domova, někteří přišli ještě jako hodně malé děti. I na některá

ZE VZPOMÍNEK ZAKLADATELŮ

jména si ještě vzpomínám, i když je nechci uvádět. Nejmladšímu děvčátku byly teprve tři roky, hledala ochranu a lásku u každého dospělého. V duchu cítím, jak bylo dojemné její pevné objetí, až sevření. Novou budovu domova jsme otevřeli koncem roku 1995. Měli jsme z toho velikou radost. Naneštěstí netrvala dlouho. V červenci 1997 přišla velká voda a způsobila obrovské škody na velké části Moravy. Byl jsem právě v Otrokovicích, když z kanálů začala vytékat voda. Ta pak velice rychle zaplavila zahradu. To jsme ještě netušili, co má přijít. A voda stoupala. Byla nařízena evakuace. A voda dál stoupala, až se zastavila na posledním schodu do patra. Člověk je v takové situaci úplně bezmocný. Poškození bylo značné a rozpočet na rekonstrukci tak vysoký, že došlo na úvahu provoz domova definitivně ukončit. Rozhodli pracovníci. Obdivoval jsem a stále obdivuji odhodlání všech kolegů a kolegů nevdát se přes všechno, co nás potkalo. Byli odhodlaní starat se o klienty na různých místech daleko od Otrokovic. A přitom někteří z nich měli sami své domovy poničené povodní a jejich ruce byly potřebné doma.

Tehdy jsme v Praze uspořádali sbírku na pomoc postiženým lidem, byla to hlavně balená voda, potraviny, hygienické a desinfekční prostředky, přikrývky a další věci. V té době jsem vozil tyto sbírky autem Isuzu do Otrokovic a do Zlína a předával v krizových centrech lidem, kteří všechno rozdělávali dál. Když voda po několika týdnech opadla, mohl jsem vidět všechnu tu spoušť, kterou po sobě zanechala. Všechno vybavení, které zůstalo v přízemí, bylo zničené. Úplně nová budova tak poškozená, že z toho bylo smutno. Stála nás tolik peněz, úplně jsme se stavbou vyčerpali. A naproti tomu zase odhodlá-

ZE VZPOMÍNEK ZAKLADATELŮ

ní kolegů a hlavně kolegů vzít gumáky a rukavice a pustit se do úklidu. Taky přicházeli na pomoc dobrovolníci.

V létě 1997 a v průběhu následujícího roku se projevovala velká solidarita mezi lidmi, v dnešní společnosti těžko představitelná. Nikdy dřív NADĚJE nedostala finanční podporu z ciziny. Po povodni jsme ji získali poprvé, a to pro Otrokovice. Od evangelické církve z Německa, od soukromých osob z Anglie, z Holandska. Lucie Bílá uspořádala společně s chlapeckým sborem Boni Pueri čtyři benefiční koncerty. Skupina Bonnie M přijela z Německa a uspořádala ve Zlíně benefici. Český rozhlas vyhlásil po tři nebo čtyři roky výtvarnou soutěž pro děti a obrázky pak prodal v aukci ve prospěch obnovy domova.

Bylo by toho ještě hodně k vyprávění. Dodám jen stručně několik událostí, ve své době významných. Otrokovický domov byl prvním nestátním členem v Asociaci poskytovatelů sociálních služeb (tehdy se jmenovala jinak). V květnu 1997, krátce před povodní, jsme v Otrokovicích, jako i v jiných pobočkách, natáčeli dokumentární film. Koncem roku 2001 se v domově uskutečnilo vůbec první dobrovolné hodnocení kvality, při kterém se ověřovaly metodiky budoucích inspekcí, jakási „pilotní inspekce“.

Novější události znáte líp než já. Víím, že NADĚJE v Otrokovicích dávno není jenom domov. To jen moje vzpomínky se vážou hlavně k němu. Prosím, vezměte je shovívavě. Otrokovice před NADĚJÍ a potom s NADĚJÍ se mi staví do cesty po celý život, ať chci nebo nechci. Jak bych k nim neměl mít zvláštní vztah?

Ještě mám na srdci něco důležitého. Chci poděkovat vám v NADĚJI v Otrokovicích za všechno dobré, co dáváte do své práce. Chci poděkovat taky mnoha lidem, kteří v pobočce zanechali v minulosti dobrou stopu, i když se jim třeba tento článek nedostane do ruky. Prosím, pokračujte v tom, co začali jiní lidé před vámi. A přeji vám do dalších dnů a let hojnost Božího požehnání. Nic lepšího popřát neumím.

*Ilja Hradecký
zakladatel NADĚJE*

VÝROČÍ OČIMA ŘEDITELŮ

VŠECHNO NEJ, MILÉ OTROKOVICE!

Letos je to přesně 25 let, kdy NADĚJE zahájila svou práci v Otrokovicích. Jednalo se tehdy o 7. pobočku v pořadí. 25 let je dlouhá doba jak v životě člověka, tak v životě organizace. Mnohé se stalo, mnohé se zvládlo a mnohé se změnilo. Pobočka prošla velmi těžkým obdobím, kdy v roce 1997 nejen Otrokovice zasáhla ničivá povodeň. Díky úsilí mnohých byla činnost velmi rychle obnovena a v řadě ohledů

zkvalitněna. A vývoj se nezastavil, ale pokračoval, a to trvá až do dnešních dnů.

Když se ohlédnu zpět a vidím, jak se činnost NADĚJE v Otrokovicích i přidružených pobočkách rozvíjela a zkvalitnila, naplňuje mě to radostí, vděčností a úžasem. Jsem vděčný za všechny pracovníky, kteří jak v minulosti, tak do dnešních dní, věnují svůj čas, nadšení a vize lidem, kteří potřebují v životě pomoc. A ten čas, nadšení a vize jsou vidět na každém kroku.

Mně nezbyvá než poděkovat, a to všem, kteří se jakkoli podílí na této skvělé práci. Práci, která se konkrétně a prakticky odráží v každodenním životě lidí. Díky Vám!

A současně přeji všem pracovníkům i klientům, aby Vám spolu bylo pořád fajn, aby se Vám spolu dobře žilo a pracovalo a abyste mohli mít radost z každého nového, třeba i malého krůčku, který se povede.

Srdečně

*Jan Vaněček
ústřední ředitel*

NADĚJE S NÁMI

Byla jsem požádána, abych při příležitosti dvacátého pátého výročí vzniku pobočky Naděje Otrokovice napsala pár slov. Dvacet pět let je v lidském životě dlouhá doba. Doba, kdy se z dětí stanou dospělí lidé. Tak i mně při mém vzpomínání se vybaví nejmladší dítě našeho domova Monička, která přišla do Otrokovic jako čtyřletá. Dnes je to dospělá dívka, která navštěvuje sociálně terapeutickou dílnu.

Z mladých pubertáků se stali dospělí muži, kteří pracují v chráněných dílnách. Mnoho osudů by se dalo vyprávět, všechny spojuje jedno. Všichni našli v NADĚJI naději na svůj skutečný domov. Pobočka má za sebou i chvíle smutku, když v roce 1997 domov vzala velká voda. Všechno jsme překonali a zásluhou štědrosti sponzorů se do roka vrátili zpět do Otrokovic. Zase ta naděje byla s námi.

Před deseti lety jsem předala pobočku svému nástupci, Mgr. Pavlu Polákovi a pobočku sleduji jen zpozďálí. Ale vím, že se stále rozvíjí, podporuje uživatele k samostatnosti. Přeji všem uživatelům i pracovníkům hodně společných pěkných chvil a radosti z maličkostí. Ať NADĚJE je jejich nadějí!

*Eva Ludvíčková
bývalá ředitelka NADĚJE, pobočky Otrokovice*

VÝROČÍ OČIMA ŘEDITELŮ

ZPRÁVA SAZEČE STROMŮ

Před nedávnem jsme slavili v Otrokovicích 25 let existence NADĚJE. Byla to soukromá oslava pro klienty a zaměstnance. Bohoslužba, sázení stromu, hudba, lidská setkání. Nikdo nikoho nepřevyšoval, nikdo nebyl opomíjen. Nevím, jestli bylo jasné, kdo je klient a kdo je zaměstnanec. Podstatné pro mne bylo, že to nebylo podstatné. Jako by všichni byli organizátory a všichni byli zároveň účastníky.

Sázeli jsme strom jen kousek od toho, který byl vysazen v roce 2010 u příležitosti výročí dvaceti let celé NADĚJE. Sázení stromu je vzácný symbol. Před lety jsem četl knihu „Muž, který sázel stromy“. Chtěl jsem být někým takovým, ale tenkrát jsem neuměl docenit ono sázení - trpělivé, neokázalé, léta trvající, jehož význam v celistvosti překračuje generace. My jsme vysadili jen jednu Catalpu.

Ilija Hradecký, Vlastimila Hradecká a lidé kolem nich sázeli stromy v podobě služeb pro potřebné lidi, v podobě dalších a dalších poboček NADĚJE od roku 1990. Vysadili les. Dává stín, poskytuje útočiště. Pozval k té výsadbě, na rozdíl od hlavního hrdiny knihy, další lidi, desítky, stovky. A tak les NADĚJE vznikl ve společenství. To společenství jsou lidé, klienti, zaměstnanci a přátelé. Já sám jsem, v rozporu se svými dětskými a chlapeckými sny, jen jedním ze společenství těch, kteří sázejí stromy. Nikoliv nevýznamný, ale jeden z mnoha. Je to moc krásné zjištění a naplňující role.

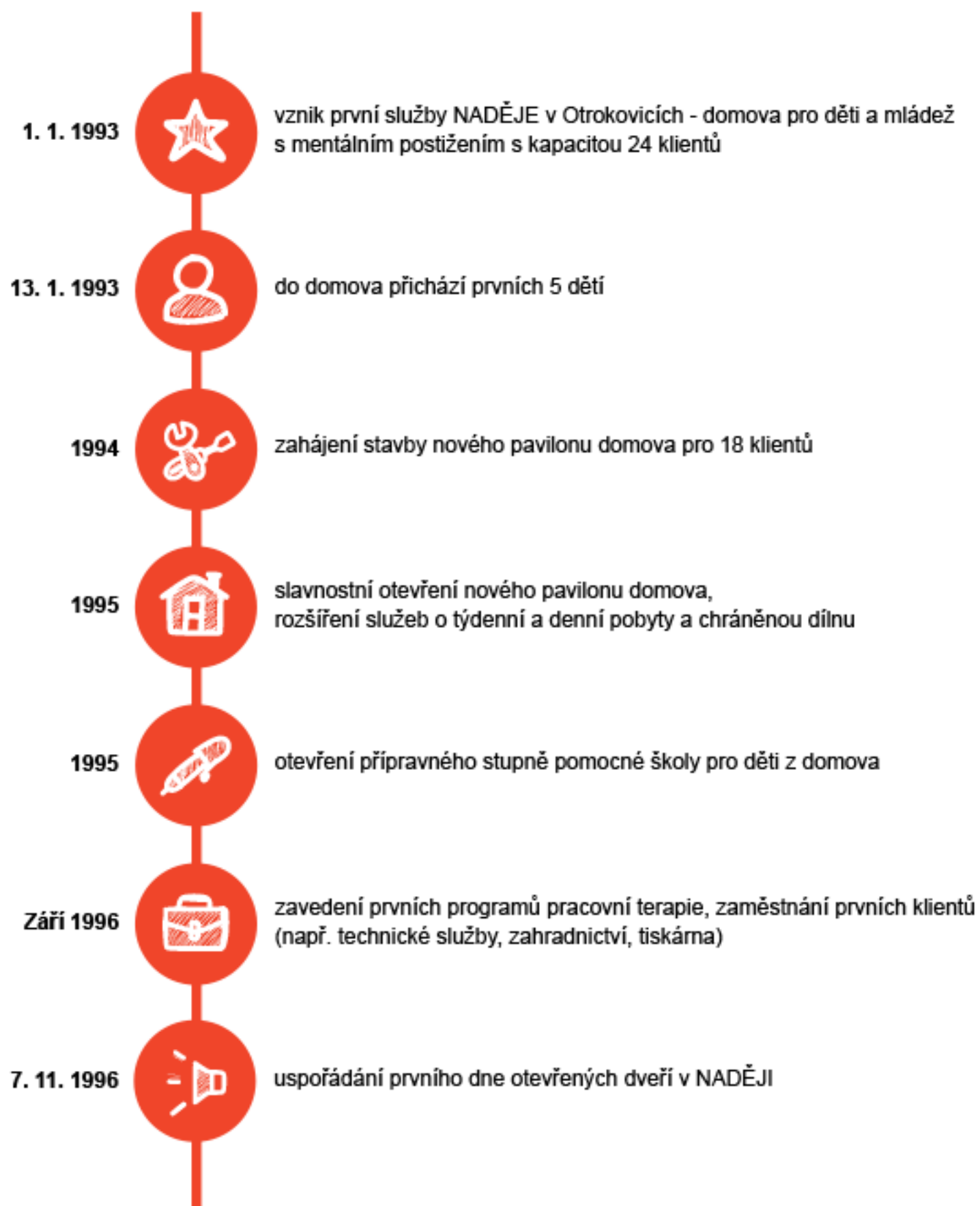
Jak já vnímám logiku výsadby, sázeli jsme a sázíme tam, kde je toho nejvíce potřeba. Pak je tu ještě jedno související pravidlo. Sázíme bez ohledu na náročnost terénu. Bez ohledu na složitost osobního nasazení, náklady, komplikace. Naše výsadba nikdy nepostrádá smysl. Ať se v NADĚJI děje cokoli, vždycky se sebezáchovně a zároveň životodárně přikloníme k jednání, které je smysluplné. Jakou větší jistotu si přát?

My často používáme Havlův citát o naději. Říká, že naděje není přesvědčení, že něco dobře dopadne, ale jistota, že má něco smysl - bez ohledu na to, jak to dopadne. Přejde mi to naprosto ve shodě s biblickým dotekem naděje. To, že má Bůh smysl pro humor, dokazuje, že jsem si skutečný význam slova naděje uvědomil až v NADĚJI.

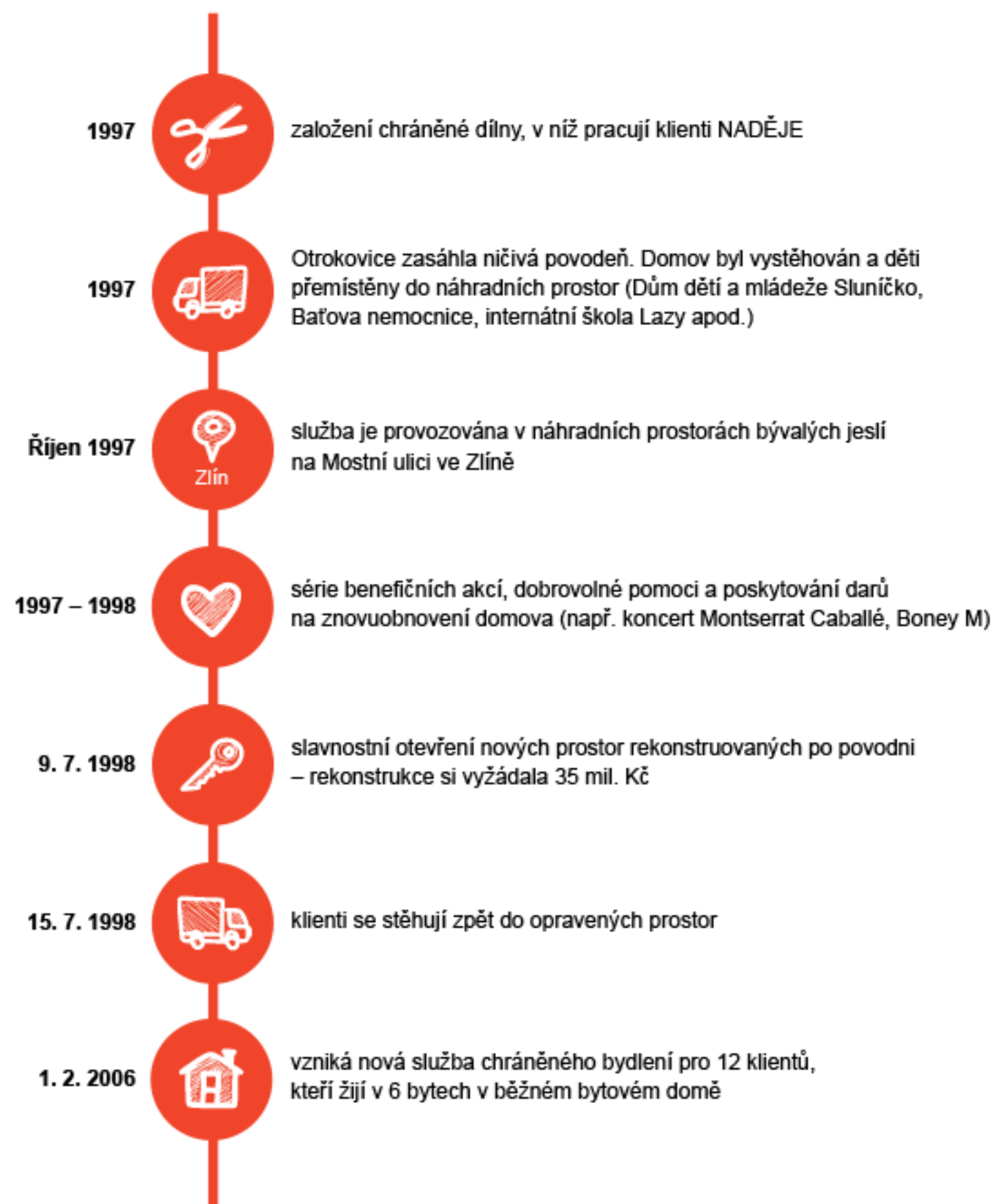
*Pavel Polák
oblastní ředitel NADĚJE
(převzato a upraveno z blogu NADĚJE)*

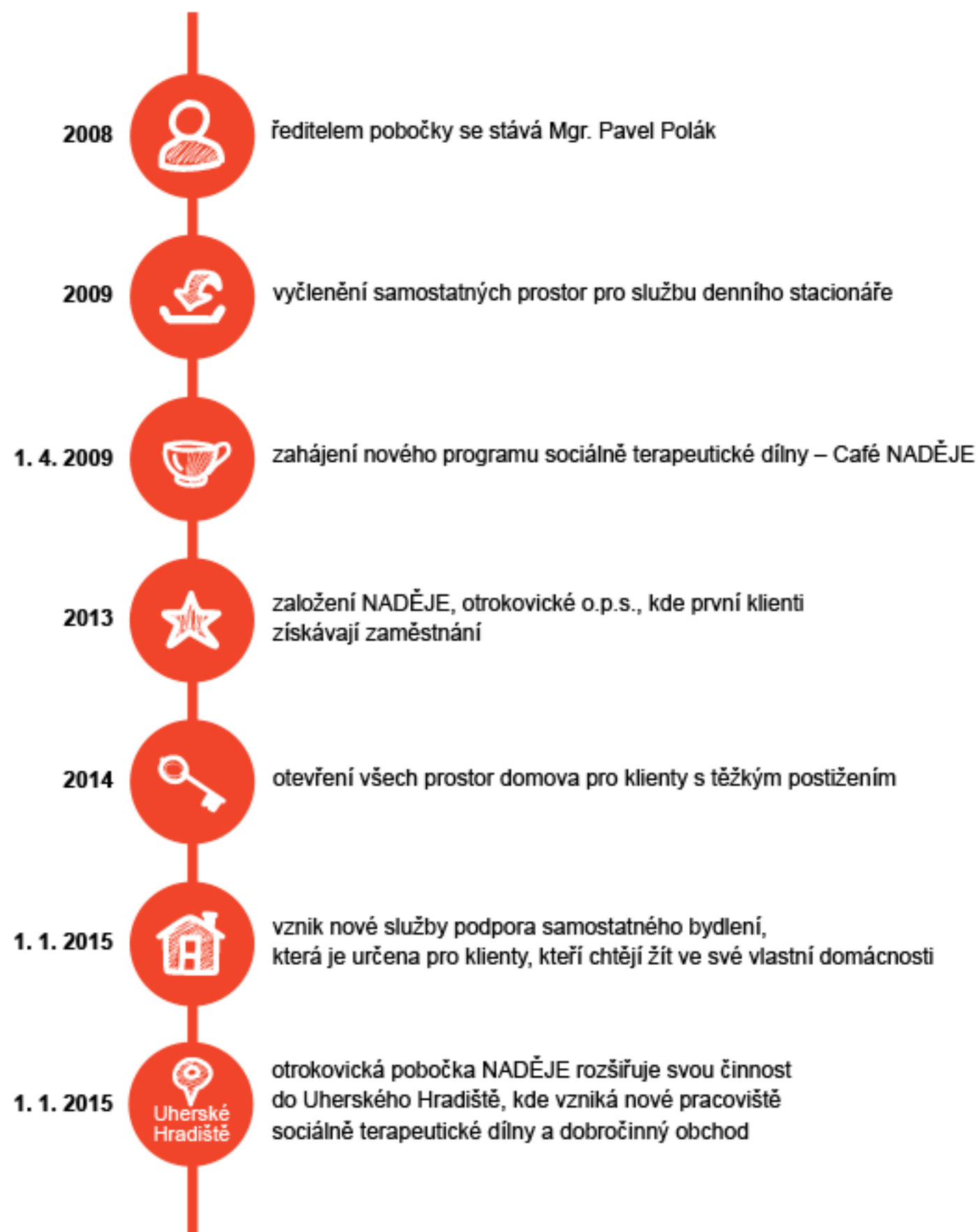
Z HISTORIE NADĚJE

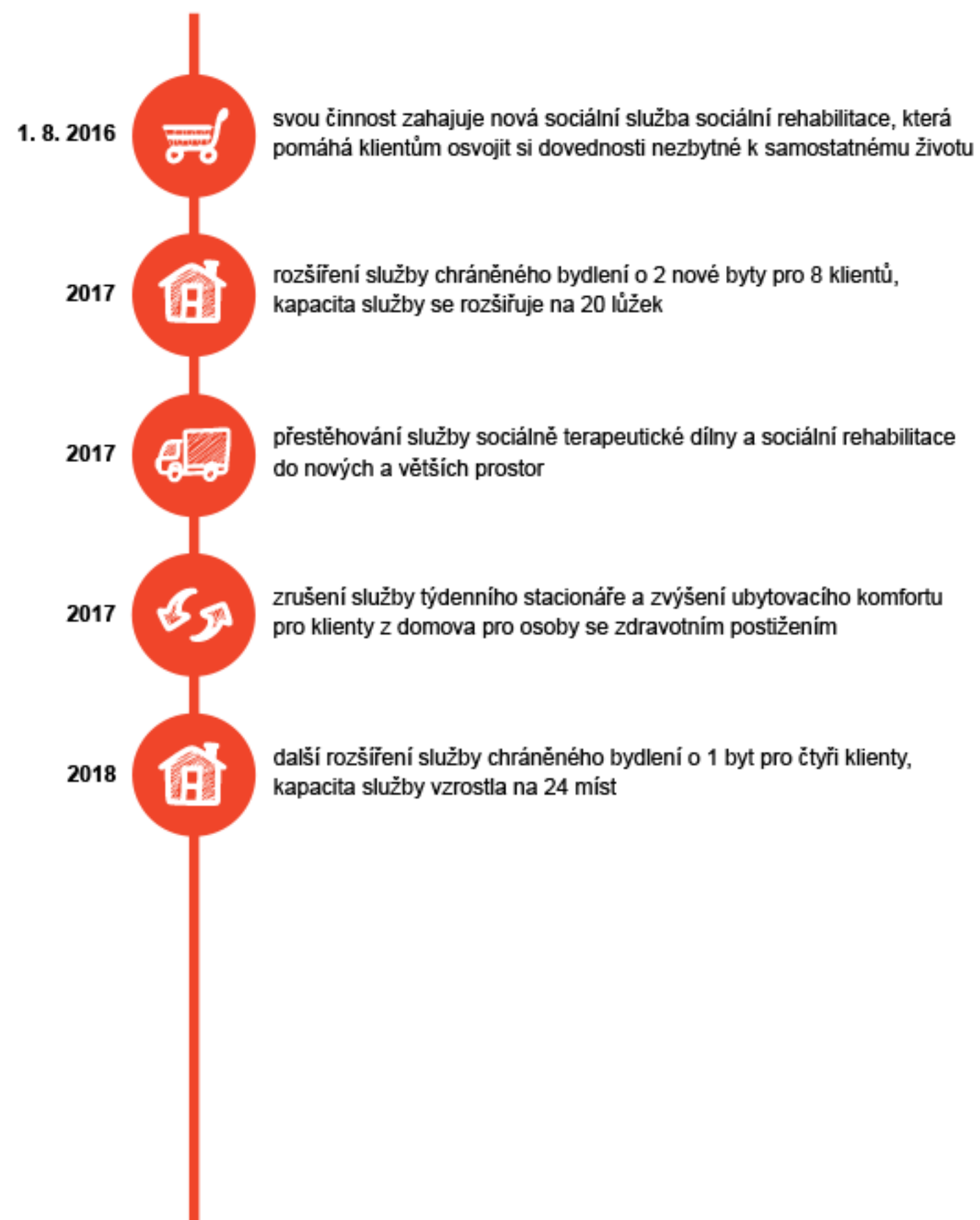
Z HISTORIE NADĚJE

Z HISTORIE NADĚJE

Z HISTORIE NADĚJE

NADĚJE DNES

„JSEM RÁD, ŽE NADĚJE STÁLE PŘICHÁZÍ S NOVÝMI NÁPADY.“

Současný starosta města Otrokovice navštěvuje většinu akcí, které pořádáme ať už v našem areálu nebo mimo něj. Když se objeví, vždycky se s ním naši klienti jdou pozdravit. Mají ho rádi. A my také. Nejenom proto, že chodí na naše akce a setkání s ním je vždycky lidsky velmi příjemné. Ale také proto, že vždycky a za všech okolností se snažil a snaží nás v naší činnosti podpořit. Naše činnost by se nemohla celé čtvrtstoletí tak úspěšně rozvíjet, kdyby nebylo výborné spolupráce s městem Otrokovice. Je nám proto velkým potěšením a ctí, že k 25. výročí vzniku NADĚJE v Otrokovicích nám rozhovor poskytl i starosta města, pan Jaroslav Budek.

Pane starosto, když člověk projíždí Otrokovicemi, všimne si velkého množství firem a nejspíš si pomyslí, že průmyslu se zde daří. Jenom zasvěcení ale ví, že město Otrokovice má také rozsáhlý program podpory sociálních služeb a dalších navazujících aktivit. V čem spatřujete význam podpory a spolupráce s organizacemi, které se věnují seniorům, lidem bez domova, lidem s postižením nebo třeba rodinám s dětmi?

Přátelé, nejprve mi dovoluňte poblahopřát NADĚJI k významnému výročí. Zároveň přeji hodně sil a energie všem, kteří vykonávají tuto pro vyspělou společnost nesmírně důležitou a záslužnou práci. V našem městě se vždy velmi dbalo na stálé zvyšování kvality sociálních služeb. Abych se přiznal, zásluhou mých předchůdců, zvláště pak starostů Stanislava Mišáka a Radky Matuszkové jsem přišel k prostřenému stolu. Svou úlohu jsem pak vnímal tak, že aktivně přispěji k jejich dalšímu rozvoji, zvláště pak ve spolupráci s okolními obcemi. Kontinuálně vnímáme důležitost existence kvalitních sociálních služeb, které pomáhají našim občanům překonávat nesnadné životní situace a umožňují jim vést důstojný a spokojený život. Možnost využít tyto služby je pro občany důležitá, pro některé dokonce životně důležitá a nepochybně tak zvyšuje celkovou kvalitu života ve městě.

Jednou z organizací, která ve městě dlouhodobě působí, je také NADĚJE, pobočka Otrokovice poskytující sociální služby lidem s mentálním a kombinovaným postižením. Jak vnímáte postavení a roli NADĚJE ve městě Otrokovice?

NADĚJE v Otrokovicích je organizací, která je opravdu nepřehlédnutelná. Je to proto, že poskytuje služby ve vysoké kvalitě a je vůči veřejnosti otevřená. Akce, které ve městě pro sebe i občany pořádá, bývají hojně navštěvovány, takže se prostě o NADĚJI ví. Oblíbené jsou Velikonoční i Vánoční jarmarky, Kabelkový veletrh, Dobročinné bazary a hojně navštěvovaný festival Jeden den.

Při slavnostním otevření nových prostor naší sociálně terapeutické dílny jste řekl, že ředitel NADĚJE vymýšlí pořád něco nového a že jenom čekáte, s čím zase přijde. :) Myslíte si, že NADĚJI v Otrokovicích ještě něco chybí?

Ano, vzpomínám si na tu situaci. Nestěžoval jsem si, spíše naopak. Mám vždy radost, a netýká se to jenom NADĚJE, když lidé mají nápady, jsou inovativní, přijdou s něčím novým. Jsem rád, že NADĚJE,

NADĚJE DNES

jakožto poskytovatel sociálních služeb stále přichází s novými nápady, jak své služby vylepšovat, a z ohtasů našich sociálních pracovníků mohu říci, že klienti jsou zde velmi spokojeni. Je nám blízka i snaha o co největší zapojení klientů do běžného života formou chráněného bydlení či zaměstnávání v chráněné dílně, což má následně možný přesah do možnosti města klientům pomáhat v téměř kompletním osamostatnění v nájemném městském bydlení. A v tom vidím jeden z nejdůležitějších cílů této věru nesnadné práce.

Ptáte se, co NADĚJI v Otrokovicích chybí? V úvodu našeho rozhovoru jste uvedli, že Otrokovice jsou městem průmyslu, velkého počtu firem. Ano, je tomu tak. V loňském roce jsme byli se sociálními pracovníky na několikadenní stáži v Holandsku, kde jsme dostali mimo jiné informace, jak je zajištěna dostupnost sociálních služeb. Na můj dotaz, jak jsou služby financovány, mě zaujala informace, že v portfoliu donátorů zauímají velmi významné místo podnikatelé. A bylo nám sděleno, že to je velmi prestižní záležitost, společensky velmi významná. Byl bych velmi rád a přál bych to všem poskytovatelům sociálních služeb, aby tato podpora byla stejně vnímána i v Otrokovicích a samozřejmě v celé České republice.

Pane starosto, dovolíme si i jednu osobnější otázku. Co pro vás osobně představuje slovo naděje? Slovo naděje je dle Slovníku spisovné češtiny víra, důvěra v něco příznivého, pozitivního, víra v lepší život. V kontextu s Otrokovicemi, s naším městem, toto slovo vnímám jako jistotu, že je tady organizace, lidé, kteří vnímají, že je naší společnou povinností pomáhat těm, kteří pomoc potřebují a zaslouží si žít spokojený a důstojný život.

Pane starosto, děkujeme za rozhovor a za vaše vlídná a povzbudivá slova!

NADĚJE DNES

DOSTAT TU NEJLEPŠÍ PŘÍLEŽITOST

183 klientů, 35 lůžek v domově pro osoby se zdravotním postižením, 9 míst v denním stacionáři, 24 lůžek v chráněném bydlení, 16 klientů v sociální rehabilitaci, 72 klientů v sociálně terapeutické dílně, 6 lidí využívajících podporu samostatného bydlení.

To jsou na první pohled suchá čísla. Někoho může zaujmout, že jsou to čísla poměrně vysoká. Ale pořad jenom čísla. Za každým z nich se však skrývá jedinečný osud a příběh. Příběh člověka, který na svém životním startu dostal do vínku možná o něco horší podmínky. Nohy, které tak úplně nepsou slouchají. Hlavu, která potřebuje víc času, aby se něco naučila. Nebo třeba ruce, které nedokážou zvednout lžičku k ústům. Někdo se narodil do rodiny, která jej miluje a přes všechny těžkosti dělá maximum pro to, aby se měl v životě dobře. Někoho rodina opustila úplně, někoho navštíví párkrát za rok, někomu již všichni blízcí zemřeli.

V NADĚJI se snažíme o to, aby všichni lidé s handicapem, kteří se stanou našimi klienty, mohli žít svůj životní příběh s těmi nejlepšími příležitostmi, které mohou dostat. Pro každého z nich je ta příležitost jiná tak, jako jsou jiné jejich životní příběhy. Někdo potřebuje pomoc v tom, aby měl příležitost dostat se na procházku, do kina nebo třeba do solné jeskyně. Někdo jiný tohle zvládne sám, ale potřebuje pomoc v tom, aby měl příležitost naučit se postarat o domácnost a třeba někdy bydlet samostatně. Další potřebuje podporu v tom, aby se naučil věci, které je nutné umět v práci.

S každým našim klientem pracujeme individuálně na tom, aby dostal právě takovou podporu, kterou potřebuje. Proto budujeme síť sociálních služeb, která našim klientům pomáhá, a služby postupně měníme a zlepšujeme tak, jak se postupně mění život našich klientů. A tak v současnosti můžeme našim klientům nabídnout vzájemně provázanou síť celkem 6 sociálních služeb.

Klienti s těžkým postižením, kteří žijí se svými rodinami, mohou v průběhu dne využívat služeb **denního stacionáře**. Ti lidé, kteří potřebují celodenní péči, a rodina se o ně nemůže starat, žijí v **domově pro osoby se zdravotním postižením**. Současně mohou navštěvovat **sociálně terapeutickou dílnu**,

NADĚJE DNES

kde se učí pracovním návykům a dovednostem. Lidem s postižením, kteří zvládnou se ve větší míře samostatně starat o svou domácnost, pak nabízíme možnost žít v **chráněném bydlení**. Nejednomu klientovi jsme už umožnili přestěhovat se z domova pro osoby se zdravotním postižením do chráněného bydlení. Je to pro všechny velká životní změna na cestě z velké závislosti na pomoci druhých do samostatnějšího života. Ke zvládnutí těchto změn, ale i dalších dovedností nezbytných pro samostatný život našim klientům pomáhá služba **sociální rehabilitace**. Pro ty klienty, kteří dosáhnou nejvyšší míry samostatnosti, pak máme k dispozici službu **podpory samostatného bydlení**, která jim pomáhá v jejich vlastních bytech se zajištěním těch záležitostí, v nichž potřebují ještě podporu druhých. Celkem tak našimi službami za rok projde 150 – 200 klientů. Někteří zůstávají dlouhé roky, někteří krátce. Naučí se, co potřebují, přestěhují se, najdou si práci... Někteří se možná vrátí, jiné už nikdy nevidíme. Všechno je možné. Důležité je jenom to, jestli nás člověk s postižením (a jeho rodina) budou potřebovat a jestli bude v našich silách mu pomoci. A jedno je jisté. Když se k nám klient vrátí, služby budou už zase trochu jiné, protože my zase vymyslíme něco nového. :)

*Jana Bartošková
projektový manažer*

NADĚJE DNES

„NEVÍM, ČEHO JSEM SE BÁLA.“

NADĚJE, to nejsou jenom klienti a zaměstnanci. Ale také dobrovolníci, kteří nám pomáhají buď při realizaci našich akcí, nebo chodí navštěvovat klienty. Takový spolehlivý dobrovolník, ten se vyvažuje zlatem. Pomáhá nám totiž v tom, co nezvládáme sami. A jedním z takových dobrovolníků je i Tatjana Vikošová, která se s námi podělila o své postřehy z dobrovolnické činnosti v NADĚJI.

Jak jste se k dobrovolnictví dostala?

Věděla jsem od kamarádek, že něco takového existuje, že třeba chodí do domovů, nebo do nemocnice číst. A já jsem viděla nábor dobrovolníků, který pořádala Adra, na Burešově. Jenže Burešov byl pro mě daleko a myslela jsem si, že NADĚJE je blíž, kvůli dojíždění. A aniž bych to nějak zkoumala, tak jsem napsala na Facebook NADĚJI do zprávy, že bych teda něco takového chtěla zkusit. Pak jsme se domluvili.

Docházela jste i někam jinam, než do NADĚJE?

Ano, já jsem docházela za paní taky tady v Otrokovicích, jednou týdně k ní domů. Paní ale bohužel zemřela, a tak jsem se dostala ke Zdeňkovi, za kterým docházím teď.

Jak dlouho už děláte dobrovolníka v NADĚJI?

Teď už to je asi dva a půl roku. A se Zdeňkem už jsem přes rok.

Měla jste z něčeho obavy?

Ze začátku jsem měla strach, jak to bude probíhat, jak spolu komunikovat. Teďka, když jsem i s ostatními na herně, tak si říkám, nevím, čeho jsem se bála, je to úplně v pohodě.

Co Vás na tom těší?

Já když toho Zdeňku vidím, jaký on má život, tak si říkám, že když za ním přijdu, tak že ho trochu rozptýlím. Sice je to jednou za týden, není to moc, ale třeba ho vytáhnu i ven.

Jak takové setkání probíhá? Co nejčastěji nebo nejraději děláte?

Někdy jdeme ven, někdy na kafe, když je dobré počasí. Ale většinou jsme tady (v prostorách domova), on mě ale pak většinou doprovodí ještě na autobus. Teď naposledy jsme byli na svatbě jeho známých, nikdo s ním nechtěl jet, tak jsem ho vzala a vydali jsme se autobusem. Nebo jsme byli společně i s vnučkami na Jednom dni v Lanáčku. Nedávno jsem našla doma knížku Slovácko sa nesudí, tak mu vždycky kousek přečtu. Takže různě.

O čem si nejraději povídáte?

Zdeňka často vzpomíná na rodinu, tak já mu zase říkám, co naši malí vnuci vyvádí.

NADĚJE DNES

Chodíte do NADĚJE i na nějaké další akce?

Když mě osloví, tak ano. Já jsem nabízela, že když bude potřeba pomoci i s jinými aktivitami, tak že ráda pomůžu. Chodím jako dobrovolnice třeba ještě na Kabelkový veletrh.

Co na Vaše dobrovolnictví říká okolí?

Kamarádky říkají, že by to asi nezvládly, já jim říkám, že je to v pohodě. Děckám je to jedno, můj manžel to nechápe, co tam dělám, když je to zadarmo, ale mně to nevadí. On ví, že když si něco usmyslím, že nemá cenu mi to rozmlouvat.

NADĚJE Otrokovice letos slaví 25 let, co byste jí popřála k narozeninám?

Hodně trpělivosti a pevné nervy pracovníkům a klientům bych popřála, ať se jim splní jejich přání.

Mnohokrát děkujeme za milá slova i za váš čas, který věnujete na pomoc NADĚJI!

*Ptala se Kateřina Martínková
fundraiser*

ZE ŽIVOTA NAŠICH KLIENTŮ

HONZA

á mluvím, a to hodně a rád. Nejráději pořád dokola o tom, co zajímá především mě, musím samozřejmě i přetlumočit vše, co slyším, protože se zrakem to nemám zrovna na jedničku. A jsem taky hodně zvědavý, a tak vyslyším tety a vím, že Gábi chystá svatbu pro Kristýnku, teta Hanka pojedje za synem Petrem do Prahy, Silvie, že má doma Míšu a Anetku, a Libuška syna Tomáše. Musím vědět, kdo volá, kdo

přijel a kam jede.

Těším se na své kamarády, na solnou jeskyni (jedeme mluvícím autobusem, co hlásí zastávky) a - to jako opravdu - i já umím v jeskyni relaxovat a být chvíli zticha (čemuž naši doma nevěří). Rád se dívám na Barunku a Jáju, jak hrají „člověče“, vyrábějí přáníčka k Vánocům nebo pro maminky k svátku. A třeba takové tulení s Barunkou, to mám taky moc rád. A potom písničky! Jak rád poslouchám písničky a někdy i zpívám, když si Libuška nebo teta Silvie vezmou kytaru a zahrají třeba něco od Kryštofa. A taky to tady u nás často voní, to tety pečou třeba perníčky nebo sladkost jen tak pro radost nebo míchají zdravé pomazánky (já teda spíš poslouchám, co dělají, ale třeba Jája s Barunkou pomáhají). A co teprve když jsou Vánoce – to máme nejen opravdový živý stromeček, ale tety nám připraví i smaženou rybu a bramborový salát a upečou cukroví.

Tety s námi chodí často i na procházky (to jim taky pravidelně kladu otázky, aby mi venku neuniklo vůbec nic) a víte co? Chodíme i do kavárny nebo třeba do kina nebo do divadla (a to taky umím být zticha!). Občas za námi přijedou i pejsci – to mám taky rád, i když hladit a dokonce se s nimi mazlit, to až tak nemusím, to se spíš líbí Barunce.

A úplně nejlepší je Rusava, jezdíme tam dvakrát do roka a dokonce tam i spíme. Chodíme tam na procházky, večer zpíváme, a dokonce míváme i živou hudbu (to jezdí kamarádi tety Gábinky) a těšíme se na táborák se špekáčky.

No, někdy bývá ve stacionáři hodně živo, ne každý má vždy dobrou náladu, a tak se pak stane, že tety mají plné nejen ruce, ale i hlavu, aby to s námi všechno ustály a vyhověly všemu, co chceme a potřebujeme a musíme mít.

A kam to tedy chodím (vlastně jezdím) - no do NADĚJE v Otrokovicích, kde se o nás stará teta Gábinka, Hanka, Libuška a Silvie. Tak uznejte, máme se opravdu dobře. Akorát bychom si asi zasloužili větší prostory...

Asi si řeknete, že to takhle funguje i jinde. To já nevím, ale podle mámy a táty takové zařízení v okolí, kde by spolu byli mladí lidé s takovým těžkým postižením, není. A navíc aby jezdili na společný pobyt – to už vůbec ne.

Víte, já sice umím mluvit, ale všechno to, co jsem vám dnes popsal, sám říct nedokážu. Tak rád bych tetám za všechno poděkoval a taky našim (ale i ostatním rodičům - aspoň myslím), protože oni dokážou ocenit, že je dokáže někdo zastoupit a postarat se o nás.

Neumím to všechno popsat, ale doma na mě vidí, zda jsem spokojený, usmívám se, podělím se o zážitky (i když po svém...) ... prostě, že dokážu být šťastný. A to je pro každou maminku (to aspoň říká ta moje) ten nejhezčí pocit - když vidí své dítě šťastné.

Honzův pohled na NADĚJI očima Honzovy maminky

ZE ŽIVOTA NAŠICH KLIENTŮ

ADAM

dam je mladý muž, který žije v domově pro osoby se zdravotním postižením kousek od Otrokovic. V NADĚJI využívá službu sociální rehabilitace, která ho s přestávkami provází již od svého vzniku. Adam verbálně téměř nekomunikuje, používá pouze pár slov. Zajímavostí je, že věří v reinkarnaci – má jasno v tom, co bude v příštím životě (lékař). Je veselý, rád se učí novým věcem, vždy jde do všeho

po hlavě a snaží se dělat věci, jak jen nejlépe umí.

A proč se na nás Adam obrátil? Začal navštěvovat sociálně terapeutickou dílnu v Otrokovicích, ale neuměl se sám na místo dopravit. Doposud vždy Adam cestoval s doprovodem, nikoliv samostatně. Bylo tudíž nutné zjistit jeho dosavadní znalosti a schopnosti, ve kterých by ho mohla sociální rehabilitace podpořit a na kterých by byla potřeba zapracovat. Začátky spolupráce nebyly pro nikoho úplně jednoduché, ale vzhledem k tomu, že společnost mu dělal kamarád, který se taktéž učil samostatně cestovat, mu šlo učení lépe.

A co vše obnášely nácviky v sociální rehabilitaci? Nácvik trasy z domova na autobusovou zastávku a zpět, bezpečný přechod přes cestu, při výstupu v Otrokovicích znalost trasy z autobusové zastávky do dílny a zpět. Nácvik cestování dopravním prostředkem - bezpečný nástup do autobusu a výstup z něj, zakoupení lístku (komunikace s řidičem), dodržování bezpečnosti za jízdy, dodržování zásad slušného chování, nácvik chování v situaci, kdy má spoj zpoždění nebo jej zmeškám, nácvik rozpoznání cílové stanice atd.

Pozitivní bylo, že ani okolním lidem nebyla naše práce lhostejná a nejednou zapůsobili v hladkém průběhu našich nácviků i oni. Do těchto nácviků jsme zapojili nejen službu, z které Adam přicházel, ale např. i dopravní podnik. Během cesty k získání větší samostatnosti a nezávislosti potkávaly nejen Adama, ale i pracovníky vtipné a nečekané situace. Po zhruba pěti měsících Adam zvládá cestovat samostatně bez kamaráda do dílny i zpět do domova. Tento jeho velký krok mu umožnil nejen navštěvovat dílnu, ale i posílil jeho sebevědomí a osobnost. Pro tuto chvíli Adam naši službu již nepotřeboval, a proto ji ukončil.

Netrvalo však dlouho a Adam se na sociální rehabilitaci opět obrátil, a to s přáním naučit se základy vaření. Sdělil nám, že jídlo má rád, chtěl by se naučit ho připravovat, ale také ho k tomu přimělo to, že by mohl bydlet sám v chráněném bydlení. Tam by musel být již více samostatný a zodpovědný. Čím déle je Adam v naší službě, tím více se chce učit novým věcem. Kromě vaření se věnuje také praní prádla, nakupování, úklidu místnosti a již úspěšně skončil nácvik úklidu toalety. Díky působení služby Adam potřebuje stále menší podporu v jednotlivých činnostech. Snaží se také předávat své zkušenosti i jiným klientům a je jim nápomocný v různých situacích. Již brzy Adam bude připravený přestěhovat se do svého vysněného chráněného bydlení a služba sociální rehabilitace se s ním rozloučí. Loučení na jednu stranu smutné bude zároveň velkým důvodem k radosti a hrdosti na to, co Adam zvládl a jak se dokázal přiblížit svému snu o samostatném životě.

*Petra Hrušková a Helena Lukaščíková
sociální pracovnice služby sociální rehabilitace*

ZE ŽIVOTA NAŠICH KLIENTŮ

LENKA

Lenka je klientkou sociálně terapeutické dílny v Uherském Hradišti od června 2015. Vzpomínáme si, jak byla zpočátku nejistá, plachá, měla strach ze všeho nového. Jen samotná cesta do dílny jí dělala nemalé potíže. Jezdila ve skupince několika lidí, ale když měla přijet sama, dostala obrovský strach. Lenka za dobu, co do naší dílny dochází, udělala obrovský pokrok. Nyní s jistotou dojíždí i sama bez svých kamarádek.

V naší dílně už si vyzkoušela mnoho činností – práci s korálky, keramickou hlinou či pletení košíků. Ke každé z těchto prací však Lenka přistupovala bez jakéhokoli nadšení a radosti. To jsme chtěli změnit a Lence ukázat, že práce jde dělat i s radostí. Proto jsme zjišťovali, jaká má Lenka přání. Lenka se chtěla naučit používat mobilní telefon. Jelikož je pro ni důležité, aby mohla být v kontaktu se svou rodinou, začali jsme trénovat telefonování. Lenka se učila, jak se telefon ovládá, procvičovali jsme volání z jejího mobilu na služební telefon, aby dokázala překonat strach. Přestože se obávala své příbuzné kontaktovat, nyní bez problémů volá jak jim, tak nám do dílny, kdykoliv od nás něco potřebuje nebo si přeje omluvit svou nepřítomnost.

V posledních měsících, jakoby někdo mávnul kouzelným proutkem, Lenčin přístup k práci i k životu se rapidně změnil, a to velmi pozitivně. Lenka se na práci těší, dokáže pracovat se zápallem a nadšením, vtipkuje s ostatními. Přesto ji však trápí jedna věc, s níž není spokojená. Nelíbí se jí místo, kde bydlí. Lenka žije v jednom domově, kde se však „jako doma“ rozhodně necítí. Stále opakuje, že „chce odtamtud někam odejít“. Informovali jsme ji o možnosti žít v chráněném bydlení, společně jsme sledovali videa o tom, jak to na chráněném bydlení může vypadat, zjišťovali základní informace. Lenku chráněné bydlení natolik zaujalo, že se rozhodla vyplnit žádost a do budoucna se chce na chráněné bydlení odstěhovat.

Společně jsme se pak domlouvali na tom, co se ještě potřebuje naučit, aby se mohla osamostatnit, zprostředkovali jí návštěvu ve službě sociální rehabilitace, kde může trénovat vaření, jak si přála. Lenku jsme tam doprovodili a natolik se jí tam zalíbilo, že se rozhodla, že chce do této služby docházet. Co více dodat... Lenka dokázala překonat svůj ostych a pesimismus a nyní si jde pomalu, ale jistě za svým snem. V dílně se naučila mnoho potřebného a vykročila na novou cestu, jejímž cílem je se osamostatnit a najít nový domov, místo, kde se bude cítit dobře a bude mít „větší volnost“, jak si přeje...

*Tamara Kalaitzidisová, Petra Motyčková a Marie Červenková
pracovnice sociálně terapeutické dílny Uherské Hradiště*

PODĚKOVÁNÍ NA ZÁVĚR

NADĚJE by nebyla takovou, jakou je dnes, nebýt celé řady firem, institucí a především jednotlivých lidí, kteří se podíleli na tom, abychom mohli vybudovat a poskytovat sociální služby tak, jak je známe dnes. Vyjmenovat všechny, kteří nám za 25 let existence pobočky v Otrokovicích pomohli, by zabralo možná celý tento časopis, přesto dovolte výslovně poděkovat alespoň některým z nich.

V první řadě děkujeme všem **ředitelům, vedoucím a dalším zaměstnancům**, kteří za 25 let existence NADĚJE v Otrokovicích spojili svůj profesní život s životem NADĚJE. Bez vás a vaší každodenní snahy o pomoc a podporu lidí s postižením by NADĚJE nemohla existovat.

Dále děkujeme vedení NADĚJE, zejména emeritnímu řediteli **Iļjovi Hradeckému** a současnému řediteli **Janu Vaněčkovi** za podporu a pomoc při budování a rozvoji služeb NADĚJE nejen v Otrokovicích, ale i v Uherském Hradišti, Vsetíně, Zlíně, Nedašově a dalších místech České republiky.

Nemalé poděkování patří také všem **rodičům, příbuzným, opatrovníkům a dobrovolníkům**, kteří ve spolupráci s námi usilovali a usilují o to, aby lidé s postižením dostali ty nejlepší příležitosti pro život, jaké mohou mít.

Významné poděkování chceme adresovat **městu Otrokovice** a všem jeho starostům, bez jejichž dlouhodobé a štědré podpory bychom nemohli existovat a úspěšně se rozvíjet. Vážíme si toho, že podpora sociálních služeb v Otrokovicích je nejen v rovině finanční, ale že se jedná o skutečné partnerství mezi městem a poskytovateli sociálních služeb.

Chceme vyjádřit svoji vděčnost i dalším **městům a obcím**, které dlouhodobě podporují naše aktivity. Velké poděkování patří také **všem dárcům**, kteří se rozhodli naši činnost podpořit. Zejména děkujeme všem, kteří naše aktivity podporují dlouhodobě. Je to pro nás nejen významná finanční pomoc, ale také ocenění naší práce. Za 25 let existence pobočky přispěla na činnost NADĚJE celá řada jednotlivců, nadací a firem. Za všechny chceme poděkovat alespoň těm největším dárcům, kteří naši činnost štědře a dlouhodobě podporují. Jedná se o společnosti: C&A Moda ČR s.r.o., SMO a.s., Continental Barum, Lesy města Zlína s.r.o., Lapp Kabel s.r.o. a Lékárna Bařov s.r.o.

